

In memoriam

DR BOŠKO RADAKOVIĆ (1935—1985.)

Te lijepe jeseni, 10-og dana u oktobru, u praskozorje dana, za vrijeme dežurstva u operacionoj sali, srce dr Radakovića nije izdržalo treći po redu infarkt. Zastalo je zauvijek. Prestalo je kucati srce koje je otkucavalo ljubav za mnoge ljude, drugove i prijatelje, koje je volio i koji su njega voljeli.

Dr Radaković bio je izuzetna ličnost. Burnog temperamenta, sjajne inteligencije i velikog talenta, pun »poroka« i želja. Živio je prebrzo kao da je predosjećao da će mlad umrijeti, ili je, pak, prerano izgorio na burnoj vatri života.

Porijeklom gorštak iz Like, proveo je djetinjstvo u Klisi kod Vukovara. Gimnaziju je završio u Vukovaru, a medicinu studirao u Beogradu. U Osijeku i Beogradu specijalizirao je ginekologiju. Dugo godina radio je kao seoski liječnik, gdje je stekao iskustvo, poštovanje i ljubav, kako stanovnika vukovarskih sela, tako i svojih kolega. Bio je dugogodišnji direktor Medicinskog centra u Vukovaru. Veliki dio svog stvaralačkog i organizacijskog potencijala posvetio je izgradnji Vukovarske bolnice. Od najranije mladosti bio je društveno angažiran, učesnik radnih akcija i primjeran član Saveza komunista.

Na dan sahrane dr Radakovića Vukovar je bio tužni grad. Više tisuća stanovnika Vukovara, desetine kolega iz Beograda, Osijeka, Vinkovaca i drugih mjesta — došlo je da se oprostí od dr Radakovića.

Bilo je u tom oproštaju nekog boemskog dostojanstva, pjesničke tuge, iskrenih suza žena kojima je pomagao i koje je liječio. Tužno je bilo slušati oproštaj kolega iz Gimnazije, u kome se osjećala iskrena bol za izgubljenim drugom.

Smrti ima tragičnih, neočekivanih, herojskih i neminovnih. Boško je izabrao da umre uspravno i dostojanstveno, simbolično, gotovo poetski.

Umra je dr Radaković, a Vukovar je ostao siromašniji za mnogo ljudi koji su živjeli u njegovoj bogatoj ličnosti.

Bio je ČOVJEK — liječnik, ČOVJEK — drug, ČOVJEK — poezije i kavane. Što je god radio, činio je to punog srca, osebudno i burno, unoseći u posao cijelog sebe.

Njegovo srce bilo je slabo da izdrži sve ono što je htio. Nije htio da bude bolestan, htio je voljeti bezbrojno mnogo ljudi, htio je dočekivati zoru u operacionoj sali ili u kavani, vraćati se u zoru dunavskim kejom, HTIO JE I RADIO JE ŠTO JE HTIO DO POSLJEDNJEG ČASA.

Izgubio sam s njim dragog prijatelja još iz studentskih dana. Preljepi Vukovar sad je siromašniji za jednu svoju znamenitost. Otišao je dr Radaković i preselio se u legendu. Neka, i zaslužio je.

BIO JE PO SVEMU IZUZETAN KAO IZ PRIČE.

V. Jakanović